

CHRISTIAN SINICCO

Lastovói balladák

A KÖRMENET NAGYBOLDOGASSZONY ÜNNEPÉN
(LA PROCESSIONE DI FERRAGOSTO) CIKLUSBÓL

A körmenet előtt

(Prima della processione)

Még hét óra sem lesz, mikor a pap ajkán szentek
neve csendül, s ettől az egész falu díszbe öltözik,
fénytel telik meg lassanként majd az apszis,
templom és oszlopcsarnok közt arcok ragyognak,

odakint bevilágítja, megtisztítja a tereket az ég,
és hosszú szentbeszéd fürkészi az aranykeresztet,
villan a pap fehér ruhája, ahogy elsuhannak
azúrkék égen a felhők az offertorium alatt,

ti vagytok az álmok, és elképzelitek a létezést,
az ideákat, majd a nap e rítust ráfagyasztja
rácsokra, ablakokra, és a sok szín lángra lobban
az oltáron, mely visszhangozza a litániát.

A körmenet vége

(Fine della processione)

kicsiny temetőbe lépünk, és én szavakat képzelek egy nyelven,
mely nem a sajátom, a szavak keménynek tűnnek, akár a pap
[beszédei;
egy folyton ismétlődő részletet idéznek a teljes emlékezetkiesésben

aztán elérünk az „Uram, irgalmazz, Krisztus, kegyelmezz”-hez, férfiak
és nők falába zártan, kik a magasból, a templomból ereszkednek alá,
én nagy körmenetről álmodom, mely egész Európát hívja, amikor

hirtelen csengő szól, majd a pap meghúzza a zsinórt újra
és újra, aztán egy ima következik, ezúttal ernyedtebben mondja –
közben a Földközi-tengerbe érő áradat vérrel telik meg

és Krisztus vérét mint óriás verőér ömleszti a fővárosok között;
egy pillanatig azt hiszem, a beszéd egész délelőtt tart majd –
a sírköveket nézem és az újságpapírba göngyölt virágokat

egyetlen testként oszlunk meg a sírok között, már nem tudok
[imádkozni;
vannak, akiknek ez a tudás ösvénye, másoknak csak a reményé,
és a temető annyira zsúfolt, hogy már egy kis sarok sincsen szeretni

A DE TI NEM ÁLLÍJTJÁTOK MEG AZ Ő ÉNEKÜKET
(MA VOI NON FERMATE IL LORO CANTO) CIKLUSBÓL

*

(la piccola spiaggia...)

a kis strand
színültig telt az árral,
az én bűnöm és a szépség
között látom a mi bűnünket,
a teljes szépséget;
aztán a jelek megrohannak,
figyelem magam az özönben:
tudni szeretném, mik azok
a holdciklusok;
mint egy felszállás
az örömbé, a távolságba,
meghódítani az univerzumot

*

(l'isola è un uomo)

a sziget egy férfi,
szíve az eksztázis, és nyelve

mindenfelé kiterjedt, folyékony,
de a vihar után
a fű színei megégtek,
a táj kihűlt,
ismeretlen szelet küldött
a téli ciklon a bárkák közé,
és senki sem emlékszik
a fekete égen szétszórt szavakra,
a halott nevekre a Földközi-tengerben

*

(e tu tornerai ogni giorno all'alba)

és te minden nap visszatérsz hajnalban
őrizni való üres tereiddel;
vájatos kövek között
a part vonala
megváltozik, én nem tudom majd
rólad, hogy alámerülsz-e
vagy leereszkedsz a mészkő-
teraszok között, és megpihensz
a neptunfű felett;
férfialakod
hömpölyög tovább a vízzel,
utánam is növekedni fog,
a hullámverés
és emlékezetünk leépülése után

KERBER BALÁZS fordításai